

[Enggaard.]

bevare statens udskrivning uændret på 91 pct. af grundskalaen. Derfor foreslår man for at få regnestykket til at gå op, og fordi besparelserne kun er sat til ca. 1 milliard kr., nye afgifter for 935 mill. kr. pr. år:

Den tanke at omlægge en del af skattebyrden fra indkomst over på forbrug har mange tilhængere i venstre. Det er kendt igennem lang tid. Vi synes, dette er en fornuftig tanke, når man vel at mærke garanterer, at man derved sænker den direkte skat tilsvarende. Navnlig mellemindkomsterne er i dag hårdt ramt af progressionen, den progression, som jo falder sammen med degressionen for en række ydelser fra det offentlige. Derfor har mange store problemer, og mange finder, at det ikke kan betale sig at tjene mere ved at arbejde mere. Det, som regeringen her foreslår, har beklageligvis ikke en tilsvarende sænkning af skatteprocenterne til følge, men man håber på en uændret skat via trækprocenten. Derfor er der efter venstres mening ikke meget perspektiv i disse forslag ud fra principielle ønsker om reformomlægning af vor personbeskatning. Det er at betragte som en lap på systemet med optisk formål, men regeringen er nok klar over, at befolkningen trods alt også ved, at den via afgifterne alligevel kommer af med pengene, for den familie er nu sjælden, som aldrig ryger, drikker, kører bil eller køber fast ejendom.

Efter disse principielle bemærkninger om sammenhængen og karakteren af forslagene vil jeg gerne give nogle kommentarer til nogle af de 10 forslag. Tiden tillåder ikke en gennemgribende gennemgang af problemstillingerne, som det kunne være nødvendigt at kommentere, men hovedpunkter må være nok ved denne lejlighed.

Ændringen af folkepensionsloven er nok det mest principielle. Jeg kan se det skatte-teknisk hensigtsmæssige og de hensyn bag forslaget om at sænke trækprocenten med 2 over hele skalaen for at modvirke en forudset stigning, som regeringen har haft, men det er ikke uden bekymringer for venstre, at man her bryder den snart gamle aftale mellem partierne om finansieringen af folkepensionen. Denne del af vores sociale lovgivning har vi et fælles ansvar og en fælles ære for fra tidligere tider her i folketinget; derfor er det sin sag, at vi nu i forbifarten rokker ved dette grundlag for en væsentlig

del af vor socialpolitik. Jeg vil derfor gerne spørge socialministeren, om hun ikke deler de principielle bekymringer ved det, som nu er foreslået, som jeg her har givet udtryk for. Har socialministeren ikke en frygt for, at man næste år er i samme vanskeligheder — eller større — og da forgriber sig på den sidste procent og på bidraget til den sociale fond eller på sygedagpengebidraget? Jeg tror, at mange af de folketingsmedlemmer, som har lagt ryg til vor sociallovgivning på disse felter, vil lytte med interesse til ministerens principielle bedømmelse af dette og bedømmelsen af fremtidsudsigterne, ikke mindst i lyset af, at de finansielle vanskeligheder og problemerne med vores nuværende skattesystem formentlig er langt større næste år end dem, vi møder nu.

En del af den virkning, som man har tilstræbt for skatteprogressionen, har man opnået gennem forslaget til kildeskatteloven om forhøjelse af lønmodtagerfradraget fra 1.500 til 2.000 kr. Det koster et provenutab for staten alene på 350 mill. kr., og hertil kommer kommunernes tab. Det er ikke blevet anført som nogen egentlig begrundelse for dette forslag, at de typiske omkostninger for lønmodtagernes udgifter til erhvervelse af indkomsten skulle være steget tilsvarende. Jeg går ud fra, at der findes en underbygget begrundelse i dette, for det er jo det klassiske grundlag for lønmodtagerfradraget i vores skattedebatter her i folketinget, og det er en af de ting, som jeg mener udvalget bør beskæftige sig med, for at det ikke skal efterlade et indtryk af, at det kun er et tilfældigt valgt tal af hensyn til en ønsket balance imellem nogle befolkningsgrupper. Det efterlader alligevel et indtryk af, at man igenem dette forslag skaber et skel imellem gruppen af lønmodtagere på den ene side og andre skatteydere på den anden side, et skel, som det utvivlsomt efter venstres mening ville være godt om man jævne på, også fordi, som det konservative folkepartis ordfører, hr. Poul Schlüter, nævnte det, en lang række mennesker er placeret uden for lønmodtagernes rækker, men i virkeligheden har fuldt så vanskelige kår som mange af de lavere lønmodtagergrupper.

Vi har med opmærksomhed set, at finansministeren forskellige steder har bebudet ændringer i erhvervenes afskrivningsregler. Selv om det ikke formelt har nogen